

Sygekasseinstitutionen, men jeg vil ikke gjerne have overført den Slags Summer paa Kommunerne; thi det vil give et overordentlig Regneri, saaledes at der maa være et helt Kontor til Stede, foruden at der vil opstaa en forfærdelig Uleilighed for Sygekasserne og Kommunerne for at faae disse 25,000 Kroner fordelte. Det kan ikke oversees. Det er naturligvis overkommeligt; men jeg synes ikke om denne Overførelse paa Kommunerne. Kommissionen har heller ikke tænkt sig denne Overførelse paa Kommunerne; den har, om jeg saa maa sige, havt mere dristige Ideer. Den har troet, at Sygekasserne ved at sættes under Tilsyn af Staten skulde komme til at florere ganste overordentlig — det ses flere Steder — skulde komme til at udfolde en mageløs Kraft, saa at de rent kunde indvære Bidrag. Jeg kan ikke se, at de ved at faae Tilsyn kunde komme til at blomstre i en saadan Grad. Deri har vistnok Regjeringen fuldstændig Ret; at Bidraget kan ikke høre op. Men hvorledes vil det nu gaa med Statens Bidrag? Staten har tænkt sig det fordelt paa den Maade, at det betaler et Beløb lig Halvdelen af Kontingentet. Det er nu min Overbevisning, at det her vil gaa omtrent paa samme Maade som ved Kommissionsforslaget, at det vil blive højere Lægehonorar, der gives. Jeg er lidt vanstelig stillet ved at tale om dette Lægehonorar. Jeg vil begynde med at sige, at Lægerne ogsaa i den Klasse, jeg har havt med at gjøre, have viist ganste mageløs Velvillie, Opofrelse og Arbeide, og at det Beløb, som vil yde dem, vistnok ikke er saa høit, som man kunde ønske, det skulde være, men det er nu aldeles sikkert, at saa snart der ydes et Bidrag, hvad enten det er 3 eller 6 Kr., som Kommissionen foreslaar, eller det Bidrag, som Regjeringen foreslaar, vil der nødvendigvis reises et ubetinget Krav fra Lægerne paa at faae omtrent dette Bidrag udbetalt til sig, saa at det altsaa bliver en Lønningssforhøielse for Lægerne. Jeg skal selvfølgelig med stor Glæde se, at Lægerne faae en Lønningssforhøielse, men man maa for Resten heller ikke misforstaa hele dette Spørgsmaal og tro, at det er en saa ussel Betaling, der gives til Lægerne. Jeg veed godt, at det er blevet en Modefag at sige, at det er daarligt med den Betaling, som ydes til Lægerne, og naar det regnes ud pr. Familie, bliver det saa lidt, at jeg ikke vil nævne det, men den Betaling, der ydes, er i Virkeligheden, naar den samles til et Hele, ikke saa uforholdsmæssig lav i Forhold til Arbeidet. Jeg tør paaftaa, at Kjøbenhavns Kommunelæger, som have Fattigpraxis — og denne Stilling

er meget søgt — faae ikke meget højere — skjønt naturligvis lidt højere — Deberlag for deres Gjerning end det, som Sygekasserne byde. Lægerne ved den Sygekasse, jeg har med at gjøre, kunne have omtrent 1,000 Kr. om Aaret, og det er Bladder, der hidtil have kunnet besættes og ere blevne udmærket godt besatte. Virksomheden bestaar jo væsentlig i Konsultation i Lægens Hjem — naturligvis ogsaa i Besøg i de Syges Hjem — men vi maa vel erindre, at Forholdene i de Klasser ere saaledes, at alvorlige og vanstelige Sygdomme, som fordre et vedvarende Tilsyn af Lægen i lang Tid, næsten ikke kunne behandles i Hjemmet. De Syge ere nøbte til at søge hen paa et Hospital for at faae ordentligt Tilsyn. Folk, der kun have en Leilighed, bestaaende af et Værelse eller i det Højeste af to Værelser, kunne ikke have alvorlige og farlige Sygdomstilfælde behandlede i Hjemmet, naar der er Røne og Børn tilstede. De vansteligste Sygdomme gaa altsaa bort herfra. Jeg tror ikke, det er saa absolut daarligt med Betalingen, men paa den anden Side erkjender jeg med Tak, hvad alle Sygekasser skulde den danske Lægeinstitution, og kunde der gjøres Noget for at forbedre dens Stilling, vilde det naturligvis være et Gode; man maa saa blot ikke sige, at det er til Sygekasserne, at Hjælpen ydes. Jeg er vis paa, at Lægerne under de nuværende Forhold paa Sygekasserne saa samvittighedsfuldt, som de kunne paa se dem, og derfor nærer jeg en virkelig Tvivl, ja mere end Tvivl om, hvorvidt det vil virke hen til eller yde det allermindste Bidrag til, at der kommer flere Medlemmer ind i Sygekasserne end hidtil, at Staten offerer det, den her har foreslaaet at offre. Det er sikkert nok, at selv om ikke hele Bidraget gik med til Lægehonorarer, vilde de veldædige Bidrag, Gaver og Extrafortjenester og navnlig ogsaa de kommunale Bidrag begrændses eller falde bort, navnlig naar Kommunerne bleve tvungne til at give Bidrag; og derved vilde ganste overordentlig store Beløb forsvinde fra Sygekasserne. Jeg tror derfor, at det vil være en Illusion at tro, naar Forslaget formuleres paa den Maade, her er foreslaaet, at det vil bidrage til, at Sygekasserne i nogen væsentlig Grad mere end hidtil ville komme til at gaa frem og florere.

Der har været en Tanke, der for mig i mange Aar har staaet som det Ustkelige og som det, der skulde stræbes hen til, og jeg maa maaffe bringe den frem her ved denne Iste Behandling. Det er en Selvfølge, at jo ældre et Medlem bliver, desto mindre er han i Stand til at ernære sig, naar han skal leve af sit